

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 199/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **K.R.E. konkurzy a reštrukturalizácie, v.o.s.**, IČO 47 791 551, Tehelná 189, Zvolen, zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Šimkom, Grösslingová 56, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/11/2025 zo 16. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/11/2025 zo 16. septembra 2025, ktorým bola v dovolacom konaní odložená vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cob/48/2023-877 z 22. augusta 2024 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 23Cb/57/2019-769 z 5. marca 2023 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovaného. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Najvyšší súd napadnutým uznesením vyhovel návrhu dovolateľa (žalovaný, pozn.) na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom súdu

prvého stupňa, ktorým bol žalovaný v merite zaviazaný na zaplatenie sumy 154 716,07 eur s príslušenstvom sťažovateľovi. V odôvodnení najvyšší súd uviedol, že po zvážení všetkých okolností podstatných pre rozhodnutie o odklade vykonateľnosti, najmä s poukazom na exekučné konanie vedené proti žalovanému v prospech žalobcu na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 21Ek/2234/2024 konštatuje, že sú splnené predpoklady na odklad vykonateľnosti dovolaním žalovaného napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd konštatoval, že ujma hroziaca žalovanému spočívajúca v nútenom výkone súdom uloženou povinnosťou v exekúcii prevyšuje nad ujmu hroziacou žalobcovi tým, že mu dočasne bude obmedzená realizácia práv vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd v závere konštatoval, že dovolanie nie je zjavne procesne neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal na to, že žalovaný návrh na odklad vykonateľnosti odôvodnil svojou ekonomickou situáciou, teda že výkon rozhodnutia by ho pripravil o všetky likvidné prostriedky a paralyzoval jeho podnikateľskú činnosť. Už vo vyjadrení k tomuto návrhu sťažovateľ argumentoval, že takéto tvrdenia žalovaný ničím nepreukázal. Nedostatok finančných prostriedkov je podľa názoru sťažovateľa univerzálny vágny argument použiteľný každým dlžníkom a nespĺňa parametre dôvodu hodného osobitného zreteľa v zmysle § 444 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Zároveň argument o tom, že sťažovateľ v súlade so svojím predmetom podnikania vykonáva činnosť správcu konkurznej podstaty po dobu 10 rokov bez uspokojenia svojej splatnej pohľadávky voči žalovanému, nemôže zakladať dôvod na odloženie vykonateľnosti, ako to vo svojom návrhu uvádzal žalovaný.

4. Najvyšší súd v napadnutom uznesení odôvodnil potrebu odkladu vykonateľnosti jediným odsekom, ktorý je nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou vo vyjadrení k návrhu na odklad o tom, že nie sú splnené zákonné predpoklady odkladu. Zároveň absentuje akékoľvek odôvodnenie, v čom spočíva dôvod hodný osobitného zreteľa a ako bola zohľadnená ujma na strane sťažovateľa. Celkovo absentujú úvahy, ktoré viedli najvyšší súd k záveru uvedenému vo výrokovej časti. Podľa názoru sťažovateľa ide o porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie v ústavne relevantnej intenzite. Podľa názoru sťažovateľa samotná skutočnosť vedenia exekučného konania a predmetu činnosti sťažovateľa ako správcu konkurznej podstaty nemôžu byť dostatočným dôvodom na odloženie vykonateľnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odklade vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, zároveň zastáva názor, že neboli splnené zákonné podmienky na odloženie vykonateľnosti.

6. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom a v zásade nemá právomoc preskúmať skutkové zistenia a právne názory všeobecných

súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

7. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

8. Rozhodnutie o odložení vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné a možno konštatovať, že takéto rozhodnutie je zákonom konštruované ako rozhodnutie dočasnej povahy.

9. Posúdenie splnenia podmienok na odloženie vykonateľnosti je zásadne vecou konajúceho všeobecného súdu, pričom na prieskum reálnej existencie týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Podstatou prieskumu tohto rozhodnutia tak môže byť len obmedzený test ústavnosti, t. j. posúdenie, či má rozhodnutie o odklade vykonateľnosti zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle, najmä či je náležite odôvodnené (m. m. I. ÚS 346/2017).

10. Keďže aj v konaní o odloženie vykonateľnosti musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu, ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zamerá na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odloženia vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

11. Ústavný súd po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého uznesenia a posúdení námietok sťažovateľa zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné. Najvyšší súd síce odôvodnil toto uznesenie stroho, najmä vo vzťahu k dôvodom hodným osobitného zreteľa, avšak odôvodnenie napadnutého uznesenia je potrebné vnímať vcelku, nie izolovane 10. bod uznesenia, ktorý obsahuje záverečné hodnotenie veci. V bode 7 napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol, že dôvodom hodným osobitného zreteľa môže byť aj hrozba ťažko napravitelnej ujmy spočívajúcej v nútenom splnení povinnosti (v exekúcii), o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté odvolacím súdom. Pri rozhodovaní o návrhu na odklad sa najvyšší súd nedopustil svojvôle, pretože vychádzal zo zákonnej úpravy regulujúcej takéto rozhodovanie, predbežne posúdil dovolanie ako nie zjavne procesne neprípustné, prihliadol na hrozbu nenapravitelnej ujmy vo forme prebiehajúceho exekučného konania, posúdil ujmu prípadne hroziacu žalovanému aj sťažovateľovi v súvislosti s odložením vykonateľnosti a dospel k záveru, že ujma spočívajúca v okamžitom nútenom výkone rozsudku prevyšuje nad ujmu, ktorú utrpí sťažovateľ v prípade dočasného obmedzenia realizácie jeho judikovaných práv. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti tak, ako to tvrdí sťažovateľ v ústavnej sťažnosti.

12. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľa po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, odmietol ju ako zjavne

neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu